

Klarnet

Brzmienie klarnetu ma cztery wyróżniające się rejestry. Najniższy jest ciemny i ciepły, środkowe brzmia podobnie do trąbki, a najwyższy nazywany ekstremalnym, dotyczy dźwięków piskliwych i przenikliwych.

Klarnet jest czarną, cylindryczną rurą zakończoną nieco rozszerzoną czarą głosową. Tak jak obój, wyposażony jest w metalowe klapki, ale posiada inny niż w oboju stroik, umieszczony w płasko ściętym ustniku za pomocą metalowej obręczy zwanej ligaturą. Jest nim pojedynczy kawałek trzciny, którego drgania powodują powstawanie dźwięku. Klarnet podzielony jest na 5 części: ustnik, baryłkę, górną i dolną część korpusu oraz czarę głosową. Klarnet występuje w różnych wielkościach i strojach, a obecnie najbardziej popularny jest klarnet w stroju B. W orkiestrze symfonicznej są zwykle 2–4 klarnety.

Konstruktor klarnetu to Johann Christoph Denner, który zbudował pierwszy taki instrument w XVIII wieku. Pierwszymi wielkimi kompozytorami, którzy używali tego instrumentu byli Jerzy Fryderyk [Haendel](#) i Antonio [Vivaldi](#). W epoce klasycyzmu Wolfgang Amadeusz [Mozart](#) i Ludwig van [Beethoven](#) pisali na klarnet dzieła solowe i kameralne, a w epoce romantyzmu potencjał tego instrumentu wykorzystywali m. in. Carl Maria von Weber, Robert [Schumann](#) i Johannes [Brahms](#).

[Michał Górczyński prezentuje budowę i brzmienie klarnetu.](#)

O klarnecie opowiada muzyk Orkiestry Sinfonia Varsovia:

- Wczesnym typem klarnetu był starożytny żydowski *hallim*, o którym wspomina się Torze.
- W XVIII wieku popularny był tzw. rózek basetowy (po niemiecku: Bassethorn) – nieco większa, altowa odmiana klarnetu, posiadająca zakrzywioną czarę głosową. Wielbicielem tego instrumentu był [Wolfgang Amadeusz Mozart](#), który wykorzystał go m.in. w swoim *Requiem*.

Klarnet jest także instrumentem stosowanym w jazzie i muzyce jazzem inspirowanej. Jedną z najbardziej znanych partii klarnetowych jest solo otwierające *Błękitną rapsodię* [George'a Gershwina](#).

